

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. M. Š.**, zastoupen Mgr. Pavlem Šmídem, advokátem se sídlem Pellicova 1, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 15. 10. 2009, č. j. 12223/09-1100-101590,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2004, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 14. 2. 2006 pod č. j. 50200/08/001912/7347, když odvolací orgán konstatoval, že žalobce v průběhu daňového řízení neprokázal svá tvrzení o tom,

že jím uplatňované výdaje jsou výdaji na dosažení, zajištění a udržení příjmů z pronájmu a podnikání.

Žalobce v žalobě především uvedl, že byl vyzván žalovaným, aby prokázal výdaje vynaložené v souvislosti s provozem osobního automobilu za účelem dosažení příjmů z pronájmu nemovitostí. Na základě toho žalobce při ústním jednání poskytl potřebné podklady a vysvětlení, žalovaný ale poté zaslal žalobci opakovanou výzvu k doplnění. Ani v jedné z obou výzev ale žalovaný zřetelně a jednoznačně nedefinoval, jaké konkrétní důkazy má žalobce předložit. Žalobce na základě výzev předložil podklady, o kterých se domníval, že žalovaný požaduje doplnit. V tomto jednání žalobce spatřuje porušení zásad daňového řízení uvedených v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a to zásadu zákonnosti dle ustanovení § 2 odst. 1 a zásadu součinnosti dle ustanovení § 2 odst. 2. Dále žalobce uvedl, že k prokázání konkrétních skutečností předložil žalovanému knihu jízd, podle které termíny jízd se shodovaly s uskutečněnými obchodními jednáními žalobce tak, jak požadoval žalovaný. Žalovaný ale tento důkaz nepovažoval za prokazatelný, aniž by to opřel o zákonné tvrzení. Žalobce opírá své tvrzení o ustanovení § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Zároveň dle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Na základě těchto ustanovení je tedy možné jako důkaz předložit rovněž knihu jízd, což žalobce učinil. Dle našeho názoru, tak žalobce unesl břemeno dokazování a žalobce nedodržel výše zmíněná ustanovení zákona o správě daní a poplatků. Konečně žalobce uvedl, že žalovaný rovněž neuznal výdaje žalobce uplatňované v souvislosti s provozem osobního automobilu zařazeného do obchodního majetku poplatníka, tj. výdaje za pohonné hmoty, opravy, údržbu a uplatněné daňové odpisy. Žalobce žalovanému doložil uskutečněné cesty v rámci pronájmu nemovitostí, a to zejména daňovými doklady na pořízení pohonných hmot. Tímto opět žalobce odkazuje na předchozí odstavec, co se týká důkazních prostředků a jejich bezdůvodného neuznání žalovaným. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na své argumentaci použité v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že veškeré výdaje žalobce byly oprávněně vyloučeny z výdajů daňových. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Žalobce především orgánům daňové zprávy vytýkal porušení zásad daňového řízení uvedených v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a to zásadu zákonnosti dle ustanovení § 2 odst. 1 a zásadu součinnosti dle ustanovení § 2 odst. 2, které spatřoval v tom, že správce daně jej dvakrát vyzval, aby prokázal výdaje vynaložené v souvislosti s provozem osobního automobilu za účelem dosažení příjmů z

pronájmu nemovitostí. Ani v jedné z výzev ale žalovaný zřetelně a jednoznačně nedefinoval, jaké konkrétní důkazy má žalobce předložit.

Tuto žalobní námitku soud neakceptoval.

Podle ust. § 2 odst. 1, resp. odst. 2 zákona o správě daní a poplatků při správě daně jednájí správci daně v řízení o daních (dále jen "daňové řízení") v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chrání zájmy státu a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení, resp. správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy.

Ze skutečností uvedených žalobcem není nijak zřejmé, v čem by jím popsany postup správce daně odporoval zásadě zákonnosti, jak je definována v ust. § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Takový rozpor není z prostého popisu jednání správce daně nijak zřejmý a žalobce tuto svou námitku nijak blíže nerozvedl, takže se jí soud pro její nekonkrétnost nemohl věcně zabývat.

Soud rovněž neshledal důvodnou námitku porušení zásady součinnosti podle § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Z obsahu daňového spisu je zřejmé, že správce daně, ale i odvolací orgán se žalobcem komunikovali a opakovaně mu poskytovali možnost k prokázání tvrzení o jeho daňové povinnosti. Takovou možností byly též výzvy, které žalobce zmiňuje v žalobě. Skutečnost, že ani v jedné z výzev žalovaný zřetelně a jednoznačně nedefinoval, jaké konkrétní důkazy má žalobce předložit, neznamená jejich rozpor se zákonem. Výzva k odstranění pochybností podle ust. § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků totiž konkrétní výčet požadovaných důkazních prostředků obsahovat nemusí.

Podle citované normy vzniknou-li pochybnosti o správnosti průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Daňový subjekt tedy musí být vyrozuměn o tom, že na straně správce daně vznikly pochybnosti ohledně jeho daňově relevantních tvrzení a čeho se tyto pochybnosti týkají, a musí být vyzván, aby se k nim vyjádřil a zejména aby předložil či navrhl důkazní prostředky k jejich odstranění. Výzva však nemusí obsahovat konkrétní výčet důkazních prostředků, které správce daně požaduje, neboť podle ust. § 31 odst. 4 věta první zákona o správě daní a poplatků jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy.

Daňovému subjektu je tedy možno uložit, co má dokazovat, ale nikoliv jak to má dokazovat, protože takové omezení by odporovalo právě ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, neboť by nedovoleně omezovalo daňový subjekt v jeho možnostech dokazovat jeho tvrzení. Nelze tedy správci daně, resp. odvolacímu orgánu vytýkat, že ve svých jejich výzvách nedefinovali, jaké konkrétní důkazy má žalobce předložit. Bylo tedy na žalobci, aby podle vlastní úvahy předložil to, čím mohl nejlépe svá tvrzení prokázat.

Dále žalobce uvedl, že k prokázání konkrétních skutečností předložil žalovanému knihu jízd, již dokládal shodu termínů jízd s uskutečněnými obchodními jednáními.. Žalovaný ale tento důkaz nepovažoval za prokazatelný, aniž by to opřel o zákonné tvrzení. Přitom žalobce argumentoval ustanovením § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, a zároveň ustanovením § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Na základě těchto ustanovení je tedy možné jako důkaz předložit rovněž knihu jízd, což žalobce učinil. Tím žalobce unesl břemeno dokazování a žalovaný nedodržel citovaná ustanovení zákona o správě daní a poplatků.

Ani s touto námitkou se soud neztotožnil.

Především konstatuje, že žalobce citované normy nesprávně interpretuje. Podle ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků lze jako důkazních prostředků užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. To ovšem neznamená, že by jako důkazního prostředku mohlo být užito čehokoliv. Ačkoliv rozsah možných důkazních prostředků není vymezen ani omezen, důkazním prostředkem může být jen takový prostředek, kterým je možno nezávisle na daňovém subjektu ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení jeho daňové povinnosti. Prostředek, který svou povahou nic nedokazuje, ale je pouze tvrzením daňového subjektu o jeho daňových záležitostech, proto nemůže sloužit jako důkazní prostředek ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. To se plně vztahuje právě i na knihu jízd, předloženou žalobcem, neboť ta není ničím jiným, než souborem tvrzení žalobce o tom, kdy, jak a k jakému účelu použil osobního automobilu. Nijak však nedokazuje, že se tak skutečně stalo. Proto žalovaný nepochybil, jestliže knihu jízd vyhodnotil jako pouhé tvrzení žalobce, a nepoužil je jako důkazní prostředek.

Soud konečně neshledal důvodnou ani námitku založenou na tvrzení, že žalovaný neuznal výdaje žalobce uplatňované v souvislosti s provozem osobního automobilu zařazeného do obchodního majetku poplatníka, tj. výdaje za pohonné hmoty, opravy, údržbu a uplatněné daňové odpisy. Žalobce žalovanému doložil uskutečněné cesty v rámci pronájmu nemovitostí, a to zejména daňovými doklady na pořízení pohonných hmot. Zde žalobce opět vytkl žalovanému nesprávné nepřipuštění důkazních prostředků a jejich bezdůvodného neuznání.

V této věci lze bez výhrad odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že žalobce má automobil evidovaný v obchodním majetku podnikatele, nikoliv podle § 9 odst. 6 zákona o daních z příjmů, takže jako výdaje nemůže z příjmů z pronájmu uplatnit odpisy automobilu, a dále že výdaje na pracovní cesty uplatňuje žalobce podle § 24 odst. 2 písm. k) bod 3. zákona o daních z příjmů, tedy ve výši sazby základní náhrady a náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty, vždy však musí prokázat, že jízdy byly uskutečněny za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů z pronájmu. Odpisy a výdaje na opravy a údržbu jsou již obsaženy v sazbě základní náhrady a jelikož žalobce ani na výzvy orgánů daňové správy neprokával, že výdaje byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů z pronájmu, nebyly tyto výdaje uznány za výdaje daňové.

Soud konstatuje, že výklad a použití ust. § 9 odst. 6 a ust. § 24 odst. 2 písm. k) bod 3. zákona o daních z příjmů žalobce nijak nerozporoval, pročez tuto stránku věci soud nezkoumal. Pokud pak žalobce namítal jen nesprávnost při hodnocení jím předložených důkazních prostředků, nezbylo zde než zopakovat totéž, co soud uvedl ke druhé žalobní námitce, totiž že žalobce v průběhu daňového řízení předložil pouze svá tvrzení o svých konkrétních výdajích na provoz automobilu a doklady o jejich výši, avšak ani na výzvu správce daně, resp. žalovaného nepředložil žádné důkazní prostředky, jež by prokázaly souvislost těchto výdajů s dosažením, zajištěním a udržením žalobcových příjmů. Žalovaný tedy nezpochybnil existenci těchto výdajů, ale důvodně požadoval prokázat jejich souvislost s příjmy žalobce. I zde je nutno zopakovat, že přehled žalobcových výdajů je pouze tvrzením, které je nutno dokázat. To však žalobce ani na výzvy správce daně, resp. odvolacího orgánu neučinil.

Městský soud v Praze tak po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Právo na náhradu nákladů řízení soud účastníkům nepřiznal, protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Soud rozhodl ve věci podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. března 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:

Simona štěpinová